

Sándor Csoóri (1930)

TRETJEGA DNE Prvi dan je bil dober za to,
 JE ZAČELO da vse pozabim,
 SNEŽITI drugi za to, da se vsega spomnim.
 Tretjega dne pa je začelo snežiti
 in se je rodila slutnja,
 da bo poslej še zmerom snežilo,
 od tvojega čela do tvojih ust,
 od tvojih ust do tvojih ledij,
 čez vse tvoje telo,
 čez vse moje življenje.
 Snežilo bo nebo, snežila telefonska
 slušalka, ki jo dvignem,
 ko se ozrem, nebo otroštva, ki bledi.
 Tudi med obnemelimi drevesi in stogi
 pohajkuje le privid snega,
 tava, poseda po zatemnjenih poljih,
 vojne begunce okrona.
 In že sem vedel, da ne bom sam,
 kamor bom šel, me spremljalo bo to sneženje,
 sedlo bo z mano na vlak,
 prepotovalo bo z mano morje,
 v nočeh kadečih se avtomobilskih gum
 in brezračnih mest
 me v materinem bo jeziku ogovarjalo
 in bo zame osvajalo deželo,
 ker ti si hotela osvajati dežele —
 in ko niti domovine več ne bom imel, ker
 ne bom imel moči, da bi jo izpovedoval,
 se bom zaklenil v to sneženje,
 kot tisti, ki si obleče belo srajco,
 belo srajco za svoj zadnji dan.